

संगमयुग (धर्माजुग)लाई विशेष वरदान— ‘चढ्ती कला सर्वका भला’

सबैले समय प्रमाण स्वयम्लाई चढ्ती कलामा हरेक सेकेण्ड वा संकल्पमा अनुभव गर्छौ ? किनकि यो त सबैलाई थाहा छ यो छोटो संगमयुग नै चढ्ती कलाको समय हो । यस युगलाई वा समयलाई ड्रामानुसार वरदान मिलेको छ— ‘चढ्ती कला सर्वका भला’ । अरू कुनै पनि युगलाई यस्तो वरदान प्राप्त छैन ।

संगमयुगलाई धर्माजुग पनि भनिन्छ अर्थात् यथार्थ धर्म र यथार्थ कर्म गर्नेवाला श्रेष्ठ आत्माहरू यस धर्माजुगमा पार्ट खेल्छन् । धर्म सत्ता, राज्य सत्ता, विज्ञान सत्ता, सर्व सत्ताहरूले यस युगमा नै विशेष आफ्नो पार्ट खेल्छन् अर्थात् यस समयमा नै यी तीनै सत्ता आत्माहरूलाई प्राप्त हुन्छ । यस्तो श्रेष्ठ समयको विशेष पार्टधारी को हुन् ? स्वयम्लाई यस्तो श्रेष्ठ समयमा पार्टधारी सम्झन्छौ ?

चढ्ती कलाको आधार तिमी विशेष आत्माहरूमाथि छ । तिम्रो चढ्ती कलाले नै सर्व आत्माहरूको भलाइ अर्थात् कल्याण हुन्छ । सर्व आत्माहरूको धेरै समयदेखिको आशा मुक्तिलाई प्राप्त गर्ने, तिम्रो चढ्ती कलाको आधारमा नै पूर्ण हुन्छ । सर्व आत्माहरूको मुक्ति प्राप्त गर्ने आधार तिमी आत्माहरूको जीवनमुक्तिको प्राप्ति हो । यस्तो आफूलाई आधारमूर्त सम्झेर चल्छौ ? दिनेवाला दाता बाबा हुनुहुन्छ— तर निमित्त कसलाई बनाइएको छ ? वर्सा बाबाद्वारा प्राप्त हुन्छ, तर बाबाले पनि बच्चाहरूलाई निमित्त बनाउनुहुन्छ । यति धेरै ध्यान हरेक पाइला आफ्नो माथि रहन्छ— हामी विशेष आत्माहरूको आधारबाट नै सर्व आत्माहरूको भलाइ छ । यो स्मृति राख्नाले अलबेलापन र आलस्य समाप्त हुनेछ, जुन वर्तमान समय कुनै न कुनै रूपमा धेरैजसोमा देखिनमा आउँछ । जसको कारणले चढ्ती कलाको बदलामा ठहर्ती कलामा आउँछन् र यस ठहर्ने कलामा पनि धेरै होशियार बनेका छन् । होशियारी (चलाखी) के गर्छन् ? ज्ञानको सुनेका कुराहरू वा समयप्रति समय जुन युक्तिहरू बाबाद्वारा मिलिरहन्छ, ती युक्तिहरू वा कुराहरूलाई यथार्थ तरिकाले प्रयोग गर्दैनन्, गलत प्रयोग गर्छन् । भावलाई परिवर्तन गरेर बोलीलाई समात्छन् । आफ्नो पुरानो स्वभावबाट वशीभूत भएर यथार्थ भावलाई स्वभाववश परिवर्तन गरिदिन्छन् ।

जसरी बापदादा बच्चाहरूलाई मास्टर त्रिकालदर्शी बनाउनका लागि ड्रामाको सर्व रहस्य बच्चाहरूको अगाडि स्पष्ट गर्नुहुन्छ । बाबा ड्रामाको रहस्य अनुसार पुरुषार्थीहरूको नम्बर वा राजधानीको रहस्य सुनाउनु हुन्छ । ड्रामामा राजधानीमा सबै प्रकारको पद पाउनेवाला हुन्छन् वा माला नम्बरवार बन्छ, त्यसैले सबै महारथी त बन्दैनन् अथवा सबै विजयमालामा त आउँदैनन् । सबै महाराजा त बन्दैनन् । यसैले हाम्रो पार्ट नै यस्तो देखिनमा आउँछ । बाबा सुनाउनुहुन्छ— अगाडि बढ्नको लागि, तर बच्चाहरू अगाडि बढ्नुको सट्टा उल्टो फाइदा उठाउँछन् अर्थात् आफ्नो अलबेलापन वा आलस्यलाई मेटाउँदैनन् तर बाबाको कुराको भावलाई परिवर्तन गरेर त्यही कुरालाई आधार बनाउँछन् अनि बाबालाई सुनाउँछन्, हजुरले यस्तो भन्नुभयो । यस्तै गरेर आफ्नो भिन्न-भिन्न स्वभाववश यथार्थ कुराहरूको भावलाई बदलेर, ठहर्ती कलाको बाजी धेरै राम्रो देखाउँछन् । मायाजित बन्ने युक्तिहरूलाई समयमा कार्यमा लगाउने ध्यान स्वयम् कम राख्छन्, तर आफूले आफूलाई बचाउने साधन बाबाको बोललाई प्रयोग गर्छन् । के भन्छन्— हजुरले नै भन्नुभएको हो माया बडा दुश्तर (शक्तिशाली) छ । ब्रह्मा बाबालाई पनि छोड्दैन, महारथीहरूलाई पनि मायाले आक्रमण (वार) गर्छ । जब ब्रह्मा बाबालाई पनि छोड्दैन, महारथीहरूलाई पनि छोड्दैन भने हाम्रो पासमा आयो र हार खुवायो भने के ठूलो कुरा भयो र ? यो त हुनु नै छ, अन्तसम्म यो त चल्यो नै छ ! यस प्रकार पुरुषार्थमा रोकिने बोली, आफ्नो आधार बनाएर चढ्ती कलामा जानबाट वञ्चित हुन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— माया आउनेछ तर मायाजीत, जगतजीत भनेर कसको गायन गरिएको छ ? यदि माया नै नआओस् तब विना दुस्मन सामना नगरिकन कोही विजयी कहलाउन सक्छन् ? माया आउनेछ तर हार खानु— यो त बाबा भन्नुहुन्छ । मायामाथि आक्रमण (वार) गर्नुपर्छ न कि हार खानु छ । कल्प कल्पको विजयी रत्न हौं र विजयी बनेर नै देखाउने छौं— यो समर्थ बोल भुल्छन् । तर आफ्नो कमजोरीको कारण बाबाको बोललाई पनि कमजोर बनाइदिन्छन् । जसरी ब्रह्मा बाबाले मायाजीत बनी जगतजीत पद प्राप्त गरे, जुन कल्प-कल्पको यादगार रूपमा पनि छ । त्यसोभए जसरी बाबा ब्रह्माले माया प्रबल भएर पनि, स्वयम्लाई बलवान बनाए, न कि डराए । त्यसैले यसरी फलो फादर गर ।

विजयी बन्ने भाव उठाऊ । पुरुषार्थहीन बन्ने भाव, आफ्नो अल्प बुद्धि अनुसार बुझेर पनि स्वयम्लाई धोखा नदेऊ । बाबाको हरेक बोलमा हरेक आत्माको तीनै कालको कल्याण भरिएको छ, तब नै विश्व कल्याणी भनी गायन गरिएको हो । कल्याणको बोललाई स्वयम्को अकल्याण अर्थ कार्यमा नलगाऊ । हिजोआज धेरैजसो यस्तै प्रकारको ज्ञानस्वरूप (नलेजफुल) छन् । यस प्रकारको ज्ञानस्वरूप (नलेजफुल) सम्झनाले आफूलाई समझदार धेरै कहलाउँछन्, अनि गर्छन् व्यर्थ र उल्टो कार्य, जसलाई रोयल रूपको विकर्म भनौ । तर आफूलाई समझदार सिद्ध गर्ने तरिका धेरै आउँछ । व्यर्थ कर्म वा रोयल रूपको विकर्म जुन देखिनमा अरू नै आउँछ, तर हुन्छ स्वयम्लाई र अरूलाई नोक्सान गर्नेवाला । त्यसको परख नै हो, यस्तो कर्म गर्नाले स्वयम् पनि भित्रबाट सन्तुष्ट हुँदैनन् । खुशीको अनुभव, शक्तिको अनुभव गर्न सक्दैनन् । आफूलाई गुणहरूबाट, शक्तिहरूको खजानाबाट खाली अनुभव गर्नेछन् । तर बाहिरबाट देह अहंकारको कारण, समझको अहंकार हुनाको कारण आफ्नो समझदारीले स्पष्ट गरिरहन्छन् । उनको हरेक बोल भित्रबाट खाली, तर बाहिरबाट स्वयम्लाई लुकाउने रूप हुन्छ । जसरी भनाइ पनि छ ‘खाली वस्तुले आवाज धेरै गर्छ’ । देखावटी धेरै हुन्छ तर भित्र धोका, बाहिर देखावटी हुन्छ । साथ-साथै यस्तो कर्महरूको परिणाम अनेक ब्राह्मण आत्माहरू र दुनियाँको अज्ञानी आत्माहरूको नोक्सान (डिस-सर्विस) गर्ने निमित्त बन्दछन् । यस्तो विकर्म वा व्यर्थ कर्महरूको कारण एक स्वयम्सँग असन्तुष्ट (डिस-स्याटिस्फाई), दोस्रो अनेकौंलाई नोक्सान (डिससर्विस), यस कारण चढ्ती कलाको बदलामा ठहरती कलामा आउँछन् ।

आफूले आफैँलाई चेक गर, चल्दा-चल्दै खुशी किन कम हुन्छ ? वा तीव्र पुरुषार्थको उमंग, उत्साह कम किन हुन्छ ? वा योगयुक्तको बदलामा व्यर्थ संकल्पहरूतिर किन भट्किन्छन् ? वा आफ्नो स्वभाव, संस्कारहरूको बन्धन किन चुक्ता हुँदैन ? कारण के हुन्छ ? कारण जान्दछौ ? विशेष कारण हो— जस्तो शुरूमा आउँछौ त्यतिबेला बाबाबाट प्राप्त भएका पुरुषार्थका युक्तिहरू र मेहनतले गर्न थाल्छौ । दिन-रात थकावट वा मायाको रोकावट आदि केहीको पनि परवाह गर्दैनौ । बाबा मिल्यो, वर्सा पाउनु छ, अधिकारी बन्नु छ— यही नशामा पाइलालाई तीव्र रूपमा अगाडि बढाउँदै जान्छौ । तर अब के गर्छौ ? जसरी हिजोआजको जमानामा मेहनत गर्न मुश्किल लाग्छ । तलब चाहिन्छ तर मेहनत भन्ने चाहिँदैन । त्यस्तै ब्राह्मण आत्माहरू पनि मेहनतबाट अलबेला हुन पुग्छन् वा आलस्यमा आउँछन् । बन्न सबै महावीर, महारथी चाहन्छन् तर मेहनत पैदल सेनाको जति पनि गर्दैनन् । बनीबनाऊ स्टेज चाहन्छन्— मेहनतबाट स्टेज बनाउन चाहिँदैनन् । सोच्नेछन्— हामी कम कुनै कुरामा नहोऊँ, लिस्ट महारथीहरूमा होस् । तर महारथीको वास्तविक अर्थ हो ‘महारथीको महानता’; त्यसमा स्थित हुन मुश्किल अनुभव गर्छन् । सहयोगी नामको फाइदा ठीक उठाउँछन् । यसकारण जुन कदम-कदममा मेहनत र अटेन्शन चाहिन्छ; पुरुषार्थी जीवनको स्मृति चाहिन्छ, बाबाको साथको समर्थी चाहिन्छ— त्यो प्राक्टिकलमा छैन । मेहनत गर्न चाहिँदैनन्, बाबाको मद्दतबाट पार हुन चाहन्छन् । बाबाको काम धेरै याद राख्छन्, आफ्नो काम भुल्छन्, यसकारण जुन युक्तिहरू बताइन्छ— त्यो कार्यमा लगाउँदैनन्, समयमा प्रयोग गर्न आउँदैन । तर पटक-पटक बाबासँग सोध्न आउँछन्— योग किन लाग्दैन, के गरूँ ? बन्धन किन काटिँदैन, के गरूँ ? जब रिभाईज कोर्स चलिरहेको छ, रियलाइजेशन कोर्स चलिरहेको छ भने के कोर्समा बापदादाले यो बताउनुभएको छैन ? केही रहेको छ र ? जुन फेरि सुनाउनुपन्यो ? यो त पहिलो, दोस्रो कक्षाको कोर्स हो । यसकारण सुनेको कुरालाई मनन गर । मनन नगर्नाले शक्तिशाली नबनेर कमजोर भएका छौ र कमजोर हुनाको कारण पटक-पटक रोकिन्छौ । चढ्ती कलाको अनुभव गर्न सक्दैनौ । यसैले सदा यो याद राख— हामी निमित्त बनेका आत्माहरूको चढ्ती कला नै सर्वको भला हो । अच्छा !

बाबालाई र बाबाको हरेक बोलीलाई यथार्थ रूपमा सम्झनेहरू, आफूमाथि सदा मेहनतबाट स्वयम्लाई महान् बनाएर सर्वलाई महान् बनाउनेहरू, हरेक पाइलामा चढ्ती कलाको लक्ष्य र लक्षण अनुभव गर्नेहरू, सदा स्वयम्लाई अनेक प्रकारको मायाको रोयल रूपबाट बचाउनेहरू, यस्ता मायाजीत कल्प-कल्पका विजयी रत्नहरूलाई बापदादाको यादप्यार एवं नमस्ते । *रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

पार्टीहरूसँग :-

सदा निश्चयबुद्धि विजयी रत्न हुँ- यो स्मृति रहन्छ ? निश्चयको फल हो- विजय । कुनै पनि कार्य गछौं, यदि कार्य गर्दा स्वयम्मा, बाबामा, ड्रामामा निश्चय छ, सबै प्रकारको निश्चय छ भने विजय नहोस् यो हुन सक्दैन । यदि हार हुन्छ भने त्यसको कारण- निश्चयको कमी हो । यदि स्वयम्मा पनि संशय छ- यो हुन्छ वा हुँदैन, सफलता हुन्छ वा हुँदैन, यसलाई पनि सम्पूर्ण निश्चय भनिदैन । जे होला- होइन, अवश्य हुनेछ- यस्तो निश्चय । कर्म गर्नुभन्दा पहिला पनि निश्चय होस् कि अवश्य हुनेछ । यस्तो स्थिति छ ? जस्तोसुकै माया आओस् तर डगमग नहोस् । निश्चयबुद्धि हुनेहरू हर तुफान वा मायाको विघ्नलाई यस्तो पार गर्नेछन् मानौं केही भएकै छैन । जसरी विज्ञानको साधन छन् भने गर्मी भए तापनि उसको लागि गर्मी हुँदैन । यस्तै जो निश्चयबुद्धि हुन्छ उनको अगाडि मायाको तुफान आउनेछ तर उसको लागि ठूलो कुरा होइन । सुरक्षित रहने साधन उसको पासमा छ भने मायाजीत बनिहाल्नेछ ।

हर कार्यमा स्वयम् निश्चयबुद्धि । यस्तो निश्चयबुद्धि हुनेले सदा साक्षी भएर आफ्नो पार्ट पनि हेर्छन् र अरूको देखेर पनि विचलित हुँदैनन् । के, किन आदि प्रश्नमा जाँदैनन् ।

स्थापनाको कार्यमा जो आदि रत्न छन्, उनीहरूलाई आदि रत्नको नशा छ ? यो नशाले पनि खुशी दिलाउँछ । जसको भाग्यलाई आज सपनामा पनि हेर्ने इच्छा राख्छन्, त्यो भाग्य तिमीले प्राक्विकल जीवनमा बिताएर अनुभव गर्नु । तिमीहरूले चैतन्यमा अनुभव गर्नु, अहिले सबै चरित्र सुन्नेहरू छन्; त्यसैले यो सानो भाग्य हो र ? अरू कुनै पनि प्रकारको भाग्य अहिले पनि प्राप्त गर्न सक्छन्, तर त्यो भाग्य प्राप्त गर्न सक्दैनन् । यस्तो भाग्य त करोडौंमा कोही, कोहीमा पनि कोहीलाई प्राप्त हुन्छ । यदि आदिमा आउनेहरूले अरू कुनै कुरा पनि याद नगरून्, तर केवल आफ्नो कल्प-कल्पको निश्चित भाग्य र पार्ट स्मरण गरे पनि सदा खुशीमा रहनेछन् । ब्राह्मणहरूको विशेषता नै हो खुशी । खुशी छैन भने ब्राह्मण होइन ।

वर्तमान समय विदेशबाट तीव्र सेवा (फास्ट सर्विस) शुरू भइरहेको छ । थोरै समयमा धेरैलाई एकै समय सबै साधनहरूबाट सन्देश दिन शुरू भएको छ, जसरी अहिले विदेश सन्देश दिनमा धेरै सहयोगी छन् । सबै साधन सहज नै प्राप्त हुँदै गइरहेका छन्; यो नक्कल विदेशबाट भारतले गर्नेछ । भारतवासी उदार दिल हुँदैनन्; संकोच गर्नेवाला हुन्छन् । तर विदेशी उदार दिल हुन्छन् । त्यसैले यो त्यहाँको आवाज भारतसम्म पुगेर भारतलाई शिक्षा मिलेछ, सरम आउनेछ- विदेशीहरू हाम्रो भारतीय दर्शनलाई (फिलोसफीलाई) महत्त्व दिन्छन् तर हामी दिदैनौ । यो एकै समयमा सबै साधनहरूबाट तीव्र सेवा (फास्ट सर्विस) को फाउण्डेशन फैलिदै गइरहेको छ । हरेक वर्ष कुनै नवीनता चाहिन्छ । त्यसैले विदेशबाट यी आकर्षित हुनेछन् ज्ञान र योगको ज्ञानमा । यो भारतवासीहरूलाई एउटा शिक्षा मिलेछ । जे पनि हुन्छ त्यस पार्टमा कुनै न कुनै विशेषता छ । त्यसैले प्रत्यूत्तर (रेसपोन्स) चारैतर्फ उमंग-उत्साह हुनाको कारण राम्रो छ । यो पनि यादगार बन्दै जानेछ । यो विदेश जहाँ-जहाँ ब्राह्मणहरूद्वारा सेवाको पार्ट चल्छ, त्यही देश फेरि भविष्यमा घुम्ने स्थान बन्नेछ । यादगारको रूपमा बन्नेछन्, मन्दिर हुँदैनन् । प्राक्विकल स्थानको दृश्य (भ्यू) यादगारको रूपमा हुनेछन् । विशेष प्रसिद्ध व्यक्तिहरूद्वारा जुन सेवा भइरहेको छ, त्यसबाट भारतलाई शिक्षा पनि मिलिरहेको छ र भविष्य राजधानीको स्थान पनि निश्चित हुँदै गइरहेको छ । अच्छा !

वरदान : सदा श्रेष्ठ समय प्रमाण श्रेष्ठ कर्म गर्दै वाह-वाहको गीत गाउनेवाला भाग्यवान् आत्मा भव

यस श्रेष्ठ समयमा सदा श्रेष्ठ कर्म गर्दै “वाह-वाह” को गीत मनबाट गाउँदै गर । “वाह मेरो श्रेष्ठ कर्म वा वाह श्रेष्ठ कर्म सिकाउनेवाला बाबा ।” त्यसैले सदा वाह-वाह को गीत गाऊ । कहिले गल्लीले पनि दुःखको दृश्य देखेर हाय ! शब्द निस्कनु हुँदैन । वाह ड्रामा वाह ! र वाह बाबा वाह ! जुन कुरा सपनामा पनि थिएन त्यो भाग्य घर बसेर मिल्यो । यही भाग्यको नशामा रहने गर ।

स्लोगन : मन-बुद्धिलाई शक्तिशाली बनाएमा जस्तोसुकै हलचलमा अचल अडोल रहनेछौ ।